Прощай, мій краю дорогий!
Прощай, моя невільна воля!
У край далекий, край чужий
Жене мене лихая доля.

Я жменю рідної землі
Несу як спогад, як святиню.
Коли помру на чужині,
Візьму з собою в домовину.

Нехай заквітнить густо в маю
Могилу вбогу серед поля,
Нехай зросте в далекім краю
Висока, рідная тополя.